

Историја нам показује да су многе резолуције које су донеле кратковиде српске политичке елите углавном обијале о главу народу. Поменимо само ону са Крфа о уједињењу 'братских народа'. Ништа ствари не стоје боље ни са најновијим 'чедом' Бориса Тадића, резолуцијом о 'Сребреници' која се доноси са једним другим политичким Чедом владајуће странке. Редак је пример у историји да је један народ пристао да учествује у медијској кампањи против себе, али и то се дешава и то нигде другде него у Србији.

Функционисање медијске машине на Западу, која има тенденцију да ствари гледа искључиво из свог угла, и то у црно-белој техници крајњег поједностављења и замене чињеница општеприхваћеним конструкцијама, које најчешће имају веома мало упоришта у стварности, јесте познато Србима који тамо живе и имају навику да још увек користе здрав разум. То, међутим, изгледа да није случај са данашњим српским европским јуришницима на власти. Уместо својом главом они размишљају туђом, вероватно надајући се награди за кооперативност и не размишљајући о дугорочним последицама свог деловања. Тај модус операнди је препознатљив у деловању ових 'прагматичара' који прво делују а онда размишљају о последицама. За илустрацију је довољно поменути да су слично поступили и у доношењу антиуставног Статута Војводине, чије ће се дугорочне негативне последице тек осетити.

У медијској и политичкој презентацији злочина у грађанском рату у Босни има свега само не јасних чињеница и доказа. Међутим то не смета пропагандној машини да оперише никад доказаним бројкама и то уз искључиво окривљивање целог српског корпуса, заборављајући да ниједан злочин није био изолован случај већ део грађанског рата условљен целом серијом крвавих догађаја и невиних жртава на свим странама. Зато је свако издвајање злочина политичка манипулација са врло лошим намерама и потенцијално тешким последицама.

Коме и зашто је потребно да учествује у овековечењу једне веома проблематичне медијске слике из пропагандног рата деведесетих година је кључно питање. Одговор је вероватно у потреби креатора политике разбијања српског народа на Балкану за консолидацију резултата свог деловања наметањем комплекса кривице целом народу, а то индиректно резолуција о Сребрници јесте, ма како је иначе представљали њени иницијатори.

Резолуције су се Србима обијале о главу

Пише: Драган П. Петровић
среда, 20 јануар 2010 01:44

Њихова идеја је јасна. Оно што није јасно је да ли је народ свестан куда га води на дуге стазе прихватање терета наводног геноцида направљеног од једног великог ратног злочина. Последице ће бити дугорочне и на државотворне интересе и историјску свест српског народа.

То међутим српску власт, загледану у потребу подмиривања коалиционих партнера у власти и оних у назови опозицији, уопште не занима, али би српске интелектуалце и народ итекако требало да занима и то у тој мери да завређује подједнаку пажњу као тихо гурање Србије у НАТО.

Прави пут и одговор би био чињенично утврђивање историјске истине о свим догађајима на нашим просторима и то због избегавања њихове злоупотребе у дневно политичке сврхе што се на балканској политичкој сцени редовно догађа. Тако се не би могло догађати да се политичари гађају никада провереним бројевима жртава и олаким дељењем колективне кривице.

Наравно то њима не пада на памет, јер је основни принцип деловања неразмишљање о последицама и пливање са струјом. А струја геополитике наше политичаре одавно носи у загрљај великих саучесника хаоса на Балкану деведесетих година. Гурање истине под тепих и коришћење бучних парола и резолуција је метод који у бившој несрећној држави на Балкану није донео прокламоване резултате, него управо довео до распламсавања страсти после деценија лакировки. Резултат данашњих лакировки ни у некој недефинисаној будућности вероватно неће бити много другачији, али то најчешће креаторе ових парада и резолуција не интересује, јер га обично не дочекају.